

Arrest

nr. 112 799 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Hassankhel (district Ahmadkhel, provincie Paktia). U bent een Pashtoun van etnische origine. U liep school in het lokale lyceum. U zat in de achtste graad toen u Afghanistan diende te verlaten. Uw familie is in Hassankhel gebleven.

Op een dag was u op weg naar uw tante in het naburige districtscentrum Ahmadkhel toen u onderweg Talibs in een veld zag. Ze waren gewapend en waren een landmijn aan het verbergen langs de weg. U ging verder naar Ahmadkhel waar u in het districtshuis rapporteerde wat u gezien had. Verschillende aanwezigen in het districtshuis waren hiervan getuige. De politie van het district is vervolgens naar de plaats gegaan waar u de Taliban had opgemerkt. Het kwam daar tot een vuurgevecht. De volgende dag vernam u dat de Taliban naar u op zoek waren. Zij werden opgemerkt

nabij uw school en in de buurt van uw huis. U dook onder bij een schoolvriend. Uw vader kwam u na enkele dagen melden dat het gevaar nog niet geweken was. Hij zei u dat hij een smokkelaar zou contacteren die u het land moest helpen verlaten. Tot uw vertrek uit Afghanistan bleef u in het huis van uw vriend. Vervolgens begon uw reis. De smokkelaar bracht u eerst naar een onbekende plaats waar jullie het vliegtuig namen. Dit vliegtuig landde in Istanbul, Turkije. Vervolgens reisde u via land verder naar België. Op 17/09/2012 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u beschouwen als een spion van de autoriteiten. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en uw schoolrapport.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio waar u tot recent zou hebben gewoond, bijzonder oppervlakkig is. Geconfronteerd met namen van plaatsen als Yahya Qala (CGVS, p.10), Shezman Ghar (CGVS, p.9), Kharzum (CGVS, p.9) en Bekaray (CGVS, p.9), volgens de informatie allemaal dorpen op nabije afstand van uw dorp, blijkt dat deze namen u niets zeggen. Dit is zeer merkwaardig. U stelt enkel de omliggende dorpen van Hassankhel te kennen (CGVS, p.9). Verder heeft u nog nooit gehoord van Pul-i Alam, nochtans de hoofdstad van de aan Paktia grenzende provincie Logar (CGVS, p.10). Ook Matun, hoofdstad van de aangrenzende provincie Khost, is u niet bekend (CGVS, p.11). Gevraagd naar andere steden in Afghanistan noemt u slechts Paktia (de provincie waarvan u zou afkomstig zijn), Waziristan (een regio die niet in Afghanistan maar in Pakistan ligt) en Kandahar (dat u dan weer niet kan situeren) (CGVS, p.11). Het is niet geloofwaardig dat een inwoner van Paktia, die bovendien onderwijs genoot, geen betere geografische kennis kan etaleren.

Voorts blijkt tijdens het gehoor dat u niet vertrouwd bent met tal van namen van personen die hun invloed in de regio hebben of hebben gehad. Zo kent u de figuur Hakim Taniwal niet (CGVS, p.7). Nochtans was hij gouverneur van Paktia tot hij in 2006 om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag. Ook zijn opvolger Rahmatullah Rahmat blijkt u niet te kennen. U meent dat hij de politiechef van Paktia is (CGVS, p.11). Dat deze namen u niets zeggen is opmerkelijk. Dit betreft functies die door de Afghaanse bevolking doorgaans zeer goed bekend zijn. Gevraagd naar enige duiding omtrent Abdul Qabir, zegt u dat u deze naam nog niet heeft gehoord (CGVS, p.7). Nochtans is Abdul Qabir een zeer belangrijk leider van de Taliban en is hij van Paktia afkomstig. Over Pacha Khan Zadrán, een commandant met een roemrucht verleden in Paktia, weet u niet meer dan dat hij zich kandidaat stelde voor de parlementsverkiezingen (CGVS, p.4). Gulbuddin Hekmatyar, een zeer bekend Pashtouns krijgshoofd en leider van de partij Hezb-i Islami, is u geheel onbekend. U zegt niet meer te weten dan dat Hekmatyar in Paktia geboren is (CGVS, p.4), wat overigens niet juist is. De informatie

toont aan dat Hekmatyar in de noordelijke provincie Kunduz geboren is en dat zijn groepering zeer actief in provincies als Kunar, Paktia en Laghman. Ook de naam Haqqani, de leider van het gelijknamige terreurnetwerk, zegt u helemaal niets (CGVS, p.4). De informatie geeft nochtans aan dat Haqqani zeer actief is in de provincie Paktia. Het is zeer merkwaardig dat u niet weet wie deze in uw regio belangrijke figuren zijn.

Nog merkwaardiger is dat u anderzijds wel op de hoogte blijkt van namen van personen die zich kandidaat stelden bij de parlementsverkiezingen. Weinig inwoners van uw provincie zullen deze kandidaten bij naam kennen. Razia Sadat bijvoorbeeld, een candidate die u noemde, is niet eens uit uw district afkomstig en haalde in de hele provincie slechts 3610 stemmen. Nog elders blijkt dat uw beperkte kennis ingestudeerd is. U meent dat de mensen van het dorp Hassankhel hun stem bij de verkiezingen voor de wolesi jirga dienden uit te brengen in de provinciehoofdplaats Gardez (CGVS, p.9). De informatie geeft duidelijk aan dat er stembussen in het dorp zelf waren. Met deze informatie geconfronteerd, stelt u dat het Commissariaat-generaal het misschien bij het rechte eind heeft maar dat u en uw familie niet met dergelijke zaken bezig waren, wat toch wel in strijd is met de vaststelling dat u de namen van de verkozenen van uw provincie kan opsommen.

Dat u uw kennis niet in het dagelijkse leven maar via andere kanalen heeft verworven, blijkt ook als het Commissariaat-generaal u vraagt of u behalve Dr. Najib, die u bekend is, ook andere leiders van Afghanistan kent. U noemt Ahmad Shah Baba (de stichter van Afghanistan die in de achttiende eeuw leefde), Koning Yama (die ongeveer 4500 jaar geleden overleed) en Khoshal Khan Hotak, een poëet die in de zeventien eeuw leefde. Anderzijds bent u dan weer geheel niet op de hoogte van de recente geschiedenis van uw land. Burhanuddin Rabbani, de voormalige president van Afghanistan (van 1992 tot 1996) die in september 2011 werd vermoord, lijkt u niet te kennen. U zegt louter te weten dat hij vroeger een leider was (CGVS, p.3). Als u verder wordt geconfronteerd met namen van mujahedingroeperingen als Hezb-i Islami (CGVS, p.7), Jamiat-e Islami (CGVS, p.7), Ettihad (CGVS, p.12) en Junbesh (CGVS, p.12), blijkt telkens dat u nog nooit van deze groeperingen heeft gehoord. Dit is zeer ongewoon voor iemand die in Afghanistan zou hebben gewoond. Gevraagd naar namen van dergelijke groeperingen, die talrijk zijn in Afghanistan, kan u er geen noemen (CGVS, p.7).

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat aan uw beweerde herkomst uit Paktia geen geloof kan worden gehecht. Op geen enkel moment biedt u een afdoende verklaring voor de vaststelling dat u niet beschikt over de basiskennis die van een inwoner van Afghanistan mag worden verwacht. Dat het onderwijs in Afghanistan niet veel voorstelt, zoals u beweert, verklaart bijvoorbeeld niet dat u niet vertrouwd bent met namen van invloedrijke personen uit uw regio. Ook uw verklaringen als zou u nog zeer jong zijn geweest, mogen enigszins worden gerelativeerd. De beslissing die u op 04/10/2012 werd betekend door de dienst Voogdij stelde dat uw verklaarde geboortedatum niet in overweging kon worden genomen aangezien deze onder de ondergrens van het medisch onderzoek viel en dat de voogdij van rechtswege beëindigd diende te worden op 14/02/2013.

Het feit dat u nauwelijks enige informatie over uw reisweg wenst te geven, versterkt overigens nogmaals het vermoeden dat u vanuit een ander land dan Afghanistan naar België bent gereisd. U verklaart dat u een vliegtuig naar Istanbul nam, maar u beweert niet te weten waar u het vliegtuig nam. U beweert niet eens te kunnen zeggen of het al dan niet een luchthaven in Afghanistan was (CGVS, p.4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u niet te weten welke documenten tijdens die reis werden gebruikt (gehoorverslag DVZ, punt 35). U beweert verder dat u van Turkije over land naar Italië reisde maar u heeft geen idee via welke landen dit zou zijn gebeurd (CGVS, p.5). Dergelijke verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker

een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Aan de taskara kan geen waarde worden gehecht. Uit informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Peshawar en in de Afghaanse steden. Dezelfde opmerking geldt voor uw schoolrapport dat u zou hebben verkregen na de achtste graad. Het is overigens opmerkelijk dat u voor het eerst naar school zou zijn gegaan toen u zeven jaar oud was en dat u meent dat de Taliban toen nog aan de macht waren (CGVS, p.2,3). Nochtans zou u volgens uw taskara geboren zijn in 1376 (1997), wat zou betekenen dat u in 2004, of drie jaar na de val van de Taliban naar het eerste leerjaar ging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 A, tweede lid van de Conventie van Genève, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt

te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De verzoekende partij stelt dat zij heeft kunnen antwoorden op de vragen omtrent haar regio, maar toch besloten wordt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij de laatste jaren in Afghanistan verbleef. Zij stelt dat, wat betreft de veiligheidssituatie in Paktia, deze op de lijst van de VN staat en dat heel de provincie Paktia in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De verzoekende partij verwijst naar het ambtsbericht van 12 juli 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Zij stelt dat het vooral in het oosten van Afghanistan onveilig geworden is. De verzoekende partij geeft een hele uitleg over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verder stelt de verzoekende partij dat zij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, aangezien zij nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking te beschermen. Zij verwijst naar het ambtsbericht van augustus 2011 en het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer.

2.5. De uitleg van de verzoekende partij aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan doet hier niet ter zake, en wel om de reden dat de verzoekende partij de talrijke motieven van de bestreden beslissing niet betwist, waarbij geoordeeld werd dat zij haar beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekende partij stelt slechts dat zij heeft kunnen antwoorden op de vragen omtrent haar regio doch uit de omstandig gemotiveerde beslissing blijkt evenwel dat verzoekende partij op dat vlak ernstig in gebreke is gebleven. Door zich slechts te beperken tot de stelling *“Verzoeker heeft op de vragen omtrent zijn regio kunnen antwoorden”* zonder de motieven in concreto te weerleggen, slaagt verzoekende partij er niet in hieraan afbreuk te doen. Na nazicht van het administratief dossier blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing waarin het commissariaat-generaal stelt dat *“aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht”, “uw geografische kennis van de regio waar u tot recent zou hebben gewoond, bijzonder oppervlakkig is”, “u niet vertrouwd bent met tal van namen van personen die hun invloed in de regio hebben of hebben gehad”, “Nog merkwaardiger is dat u anderzijds wel op de hoogte blijkt van namen van personen die zich kandidaat stelden bij de parlementsverkiezingen”, “u dan weer geheel niet op de hoogte (bent) van de recente geschiedenis van uw land”, “Als u verder wordt geconfronteerd met namen van mujahedingroeperingen als Hezb-i Islami (CGVS, p.7), Jamiat-e Islami (CGVS, p.7), Ettehad (CGVS, p.12) en Junbesh (CGVS,*

p.12), blijkt telkens dat u nog nooit van deze groeperingen heeft gehoord”, en “Het feit dat u nauwelijks enige informatie over uw reisweg wenst te geven, versterkt overigens nogmaals het vermoeden dat u vanuit een ander land dan Afghanistan naar België bent gereisd” correct zijn. De verzoekende partij weerlegt deze motieven op geen enkele concrete wijze.

De instanties die bevoegd zijn om over een asielaanvraag te beslissen dienen in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Op de asielzoeker rust de plicht om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en de asielinstanties mogen van hem correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Verzoeker blijft evenwel in gebreke zijn verblijf aannemelijk te maken. Het gedrag van verzoeker maakt het onmogelijk om een eventuele nood aan internationale bescherming correct te beoordelen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad bevestigt dan ook de beslissing van het commissariaat-generaal dat het relaas van de verzoekende partij geheel ongeloofwaardig is, en dat de verzoekende partij om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling, noch voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder geeft de verzoekende partij met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM een theoretische uiteenzetting. De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het aantal slachtoffers is gedaald, maar dat er slechts één aanslag is gebeurd waarbij er 40 burgerdoden vielen. Men haalt ook aan dat er wel moorden en aanslagen gebeuren maar dat deze gericht zijn tegen hoge profielen. Er is tevens een hoge criminaliteit.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing enkel de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, en geen bevel om het grondgebied te verlaten. De schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde en dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing helemaal niets gezegd wordt over de specifieke veiligheidssituatie in Afghanistan, net om reden dat verzoekende partij haar beweerd verblijf aldaar niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg de commissaris-generaal, door het gebrek aan medewerking van verzoekende partij dienaangaande, geen juiste inschatting kan maken van de nood van verzoekende partij aan internationale bescherming zodat haar ook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

2.6. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.8. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER